

Ο Ίσπανός συγγραφέας, πού τή χαριτωμένη του κωμωδία «Ανοιξιάτικο Ρωμάντζο» ανέβασε για τίς έορτές ό θίασος τής κ. Άνδρεάδη, μάς είναι γνωστός από τό αξέχαστο δίπρακτο έργο του «Τό τραγούδι τής κούνιας» πού είδαμε πρό χρόνων στο Βασιλικό Θέατρο. Ένα λεπτότατο έργο πού είχε κάνει έντύπωση για τή δροσιά, τή συναισθηματικότητα και τήν άφθονη ποίησή του.

Τό «Ανοιξιάτικο ρωμάντζο» είναι βέβαια κι' από τό είδος του έλαφρότερο έργο. Άπαιτεί λιγότερο δραματικό παλμό, περισσότερο μπρίο και χάρη. Κι' άν δέν είχε μιά κάποια υπερτροφία ρωμαντισμού, κι' άν δέν ήταν σέ μερικά σημεία άπίθανο, θάταν μιά έξαιρετική κωμωδία... Γιατί έχει τό κυριότερο θεατρικό προτέρημα πού είναι άπαραίτητο και στις κωμωδίες όσο και στα δράματα. Έχει χαρακτήρες, γερά συνθεμένους, πρωτότυπους κι' άληθινούς.

Η υπόθεση, μάλλον κοινή και, στο δέσιμό της, άπίθανη κι' άπρόσπη σαν φάρσα. Ο συγγραφέας κινούμενος από τό ρωμαντισμό, πού άφθονο σκόρπισε από τόν τίτλο ως τήν παραμικρή λεπτομέρεια του έργου, έφευρε μυθιστορηματικές περιστάσεις νά πλέξει τήν υπόθεσή του, πολύ χαριτωμένη πάντως, πρέπει νά όμολογηθεί.

Είναι νύχτα... Μιά νέα, πλαγιασμένη στον καναπέ με τό νυχτικό της, διαβάζει ρωμάντζο. Φυσάει άέρας. Ένα καπέλλο πέφτει μέσα στην κάμαρα από τό πορτάθυρο. Κυνηγώντας το, μπαίνει, από τόν ίδιο δρόμο, κι' ό κάτοχός του και βρίσκεται μπερδεμένος μέσ' τό σκοτάδι στα μαλλιά τής κοπέλλας. Τό φώς ανάβει κι' ό έρωτας έρχεται κεραυνοβόλος, άν και έκδηλώνεται έκ μέρους τής νέας με τόν πιο άπότομο τρόπο.

Ο άγνωστος φεύγει, προετοιμάζοντας μιά νέα συνάντηση μ' ένα ουσιαστικό γράμμα πού έδωκε στην κοπέλλα για τόν ευνουούμενό της μυθιστοριογράφο πού είναι ό ίδιος. Τό ειδύλλιο πλέκεται, φυσικά, άβιαστα, γοργά, φουντώνει με μιά έπεισοδιακή ζήλεια και καταλήγει όπως όλες οι κωμωδίες, στο happy end.

Έκείνο όμως πού αποτελεί, όπως είπαμε, τήν αξία του έργου, είναι οι καθαροί κι' όλοζώντανοι τύποι του. Η γιαγιά τής κοπέλλας, ιδίως, με τήν πείρα και τήν έξυπνάδα τής γυναίκειας ζωής της, γεμάτη έπιείκεια

κι' αγάπη για τήν έγγονή της, σύμμαχός της στις προοδευτικές ιδέες από άλλο δρόμο, μά και φρουρός της με τή λογική τής ανάγκης, είναι, μαζί με τήν περίεργη καλοκάγαθη υπηρέτρια, τό πιο ζωντανό πλαίσιο του έργου.

Η κ. Κολογερίκου και ή κ. Μηλιάδου ζωντάνεψαν με ίση έπιτυχία τό χαρακτηριστικό αυτό γυναικείο ντουέττο. Τό παίξιμό τους ιδίως στή μιμική του προσώπου ήταν άληθινή δημιουργία.

Η κ. Άνδρεάδη έπαιξε μ' άληθινά νεανική φλόγα και δροσιά τό ρόλο τής ρωμαντικής μά κι' άτίθασσης νέας. Ίδιόιτερα ήτον έκφραστικότατη στις στιγμές τής διαμαρτυρίας και στή σκηνή τής ζηλοτυπίας. Ο κ. Άποστολίδης πολύ φυσικός πάλι στο ρόλο του καλλιερημένου άνώτερου άνθρώπου.

Μά κι' όλοι οι άλλοι ήθοποιοί και τά τρία άδέρφια κι' ή κ. Ξανθόκη στο ρόλο τής δαχτυλογράφου κι' ό υπηρέτης κι' ό Ντόν Ζουάν ήσαν μελετημένοι κι' έπαιξαν με γοργότητα.

Γενικά τό ανέβασμα ήταν πολύ φροντισμένο κι' ή κωμωδία εύχάριστη, αξιο διάλειμμα στα σοβαρά έργα πού κάθε τόσο μάς δίνει ή κ. Άνδρεάδη στην άνεση καλλιτεχνική της προσπάθεια.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΗ